

Σαν σήμερα πριν 58 χρόνια, στις 6 Απριλίου του '57, μέρα Σαββάτο, εκτέλεσε το πρώτο της δρομολόγιο η νεοσυσταθείσα «Ολυμπιακή αεροπορία», ιδιοκτησίας Αριστοτέλη Ωνάση. Ήταν ένα DC-3 που απογειώθηκε από το Ελληνικό και προσγειώθηκε στην Μίκρα της Θεσσαλονίκης με κυβερνήτη τον Παύλο Ι. Ιωαννίδη. Λίγους μήνες νωρίτερα, στις 30 Ιουλίου 1956, ο Ωνάσης είχε έρθει σε συμφωνία με το Ελληνικό Δημόσιο και υπέγραψε τη σύμβαση εκμεταλλεύσεως των ελληνικών αεροπορικών συγκοινωνιών.

Όπως μας μεταφέρει ο Π.Ι. Ιωαννίδης:

«Υπουργός Συγκοινωνιών ήταν τότε ο Γεώργιος Ράλλης. Όταν είπαν στον Ωνάση, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τους πέντε ολυμπιακούς κύκλους -σήμα διεθνώς κατοχυρωμένο απ' την Ολυμπιακή Επιτροπή- στο κάθετο της ουράς των αεροσκαφών της εταιρείας, αντέδρασε ακαριαία. «Δεν υπάρχει θέμα. Θα βάλουμε και έναν έκτο κύκλο». Ολοι οι παριστάμενοι έμειναν άφωνοι. «Κανένα άλλο πρόβλημα;» γύρισε και ρώτησε. Δεν πήρε καμία απάντηση.»

Ἐτσι γεννήθηκε ἡ Ολυμπιακή. Στὰ χέρια τοῦ Σμυρνίου, ποῦ συχνά ἔλεγε στο γιό τοῦ Ἀλέξανδρο, ὅτι: *«τα αεροπλάνα εἶναι τὰ φύλλα ἐνός δένδρου τοῦ οποίου οἱ ρίζες εἶναι τὰ καράβια»*, ἔμεινε μέχρι τὸν Γενάρη τοῦ '75. Ἡ ἀδόκητὴ ὅσο καὶ περιεργὴ ἀπώλεια τοῦ διαδόχου, τὸν Γενάρη τοῦ '73, σὲ ἐκεῖνο τὸ μυστήριο δυστύχημα με τὸ Ριάγκιο στο Ἑλληνικό, ἀσφαλῶς συνέτειναν στὴ γρηγορότερη ἀποχώρηση τοῦ Ἀριστοτέλη ἀπὸ τὸν μάταιο μας κόσμος, ἀλλὰ προφανῶς ἀλλάξαν καὶ τὴν ἱστορία τῆς «Ολυμπιακῆς».

Δυο μῆνες πρὶν τὸ τέλος τοῦ, ὁ Ὠνάσης, ποῦ εἶχε χάσει κάθε ἐνδιαφέρον πια, μετὰ ἀπὸ μαραθῶνιες καὶ ἐπίπονες διαπραγματεύσεις με τὴν κυβέρνηση Καραμανλῆ μεταβιβάζει τὴν «Ολυμπιακή» στο κράτος. Οἱ κληρονόμοι τοῦ θα εἰσπράξουν 68 ἑκατομμύρια δολάρια.

Κατὰ τὸν Lewis Berman ἀρθρογράφου τοῦ Fortune, μεγάλο τμήμα ἀπὸ τὸ ποσό ἔπρεπε νὰ διατεθεῖ ὥστε νὰ πληρωθοῦν τὰ ἐκκρεμῆ χρέη τῆς εταιρείας. Τὸ καθαρὸ προϊόν δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 35 ἐκ. δολ. ποῦ, πάντα κατὰ τὸν Berman, δὲν ἦταν πολλὰ γιὰ τὰ κεφάλαια καὶ τὴν προσπάθεια ποῦ εἶχε ἐπενδύσει στὴν ἐπιχείρηση.

Ὁ βιογράφου τοῦ Ἀριστοτέλη, Peter Evans ἀναφέρει τὴν ἀποψη ἐνός στελέχους τῆς «Ολυμπιακῆς» γιὰ αὐτὴ τὴν μεταβίβαση: *«Δεν υπήρχε ἄλλος δρόμος. Ὁ Καραμανλῆς πῆγαινε νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὴν μέση. Ὁ Ὠνάσης ἦταν σκέτο φαρμάκι. Με τοὺς Ἕλληνες δὲν υπάρχουν ἄλλοι δρόμοι γιὰ τὰ αἰσθήματά τους. Εἶναι ἢ ἀγάπη ἢ μίσος»*

Γιὰ νὰ συμπληρώσει ἕνας ἄλλος Ἀθηναῖος πληρεξούσιος τῆς ομάδας «Ὠμέγα», πάντα κατὰ τὸν Evans: *«Ὁ Καραμανλῆς δὲν ἐπρόκειτο νὰ κουνήσει τὸ δακτυλάκι τοῦ γιὰ νὰ βοηθήσει κάποιον ποῦ οἱ σχέσεις τοῦ με τὸν Παπαδόπουλο, εἶχαν ξεπεράσει κατὰ πολὺ αὐτὸ ποῦ ἀπαιτεῖ τὸ ἐπιχειρηματικό τακτ»*.

Ὁ Evans μας μεταφέρει τὸ κλίμα ἀπὸ τὴν τελικὴ διαπραγμάτευση τοῦ Ὠνάση, σὲ μιὰ ἀπο τις μέρες ποῦ ἐμελλε νὰ εἶναι ἀπὸ τις τελευταῖες τοῦ στὴν Ἑλλάδα. *«Εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴν ἐπαφή τοῦ με τὴν πραγματικότητα. Ἦταν ἐξαντλημένος. Τὸ ὄνομά τοῦ κάποτε λειτουργοῦσε μαγικά στὴν Ἀθήνα. Τώρα ὁ κόσμος εἶχε ἀναποδογυρίσει.»*

Η «Ολυμπιακῆ» ἔγινε κρατική και της συνέβη, ὅτι συνέβη μεταπολεμικά ἢ ἔστω μεταπολιτευτικά σε ὅτι ἦταν, ἢ ἀκόμα χειρότερα, σε ὅτι μετατράπηκε σε κρατικό στην Ελλάδα. Πέρα ἀπὸ τα λειτουργικά της ἔξοδα ἔπρεπε να εξυπηρετήσῃ τις κομματικές, τις πολιτικές επιταγές της ἐκάστοτε κυβέρνησης, μια πολὺ επιβαρυντική λειτουργία.

Ποιος ἀραγε να φανταζόταν τούτη την εξέλιξη, 58 χρόνια νωρίτερα, ὅταν ξεκινούσε την πορεία της;

Τότε, που ο Π.Ι. Ιωαννίδης ἔσπρωχνε τις μανέτες του DC-3, ἐκείνο το Σάββατο 6 Απριλίου του '57 στο Ελληνικό.